

สะกิดต่อมสำนึกดีจากมนุษย์อย่างเรา ๆ

นำเสนอเมื่อ : 7 พ.ค. 2552

ได้อ่านข้อความ...ของปู่เย็น....ขอย้อนวันวานเพื่อสะกิดต่อมสำนึกดี

[ขอเขียนเรื่องปู่เย็นอีกครั้งนะ](#)

ใคร ๆ เขาก็เขียนถึงปู่เย็น ผมก็เลยอยากเขียนถึงบ้างครับ
แม้ว่าเรื่องของปู่เย็นจะมีคนเขียนถึงมากแล้ว
ซึ่งผมมักจะมิหิสัยที่ไม่ชอบเขียนเรื่องอะไรตามกระแสมากนัก แต่ครั้งนี้ทนไม่ไหวจริง ๆ ครับ
ผมมานั่งนึก ๆ ดูว่า ทำไมหนอ...คนแก่ ๆ เพียงหนึ่งคน ที่ไม่ได้เป็น "ตัวจักร" หรือ "ฟันเฟือง"
ขับเคลื่อนสังคมเลยแม่แต่นอย...แม่แต่นอยเลยที่เดียวนะครับ แต่คุณปู่ท่าน"ทรงอิทธิพล"
ต่อความรู้สึกของผู้คนได้มากมายเสียเหลือเกิน
เอาเป็นว่าผมเขียนในความรู้สึกและในมุมมองของผมก็แล้วกัน

ผมเองออกจะเป็นคนที่เซย ๆ ในบางเรื่อง นั่นคือไม่ได้ "อัปเดต" ข่าวสารอะไรฉบับพลันทันทีนัก
ตอนที่สังคมเขารูจักปู่เย็นกันได้สักพัก จากรายการโทรทัศน์ที่มีคุณคาวอย่าง คนคนคน ผมก็ไม่ได้ดู
มาดูเอาตอน ๒ พอดูแล้วก็ประทับใจจนเอาไปคุยกับเพื่อนร่วมงาน
ถึงได้ทราบว่าเขาออกอากาศตอนแรกไปแล้ว ตอนที่ผมดูเป็นตอนที่เอามาออกใหม่ ผมถึงกับอุทานในใจ
"เสียดายที่ไม่ได้ดู"

จากนั้นเรื่องของปู่เย็นก็ดังเป็นพลุแตก ทำไมถึงดัง
คงไม่ต้องบอกกันเพราะทุกคนคงทราบดีด้วยสัมผัสของตนเองอยู่แล้วนะครับ แต่สำหรับความคิดของผม
ผมว่าคนอย่างปู่เย็น เป็นคนที่ใครเห็นก็ต้องประทับใจ เพราะคุณรุ่นหลายรัชกาลอย่างแก
ความคิดความอ่านยอมไม่เหมือนคนอย่างปัจจุบัน ใครที่มีคุณยากุณยาย
หรือมีความทรงจำในวัยเยาว์ถึงญาติผู้ใหญ่ คุณคงพอจะจำได้นะครับ
ว่าคนสมัยก่อนมีความเกรงอกเกรงใจคนอย่างมากมายเพียงใด มันไม่ใช่เป็นเรื่องประหลาดเลยครับ
ที่ปู่เย็นจะแสดงออกถึงความเป็นคนขี้เกรงใจคนอย่าง "มหาศาล" เพียงแต่ในปัจจุบัน
เราไม่ได้รับความเกรงใจชนิดนี้กันจน "โหยหา" และอาจจะสะกิดต่อมสำนึกดีของหลาย ๆ คนออกมา

อีกประการหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะเป็นความอัศจรรย์ของชีวิต ที่ชายอายุร้อยกว่าปี
ยังคงดิ้นรนชีวิตอย่างที่เขาคิดว่าเหมาะสมนั้นแล มิหนำซ้ำ แกยังเต็มไปดวยปรัชญาการดำรงชีวิต
เป็นปรัชญาของคนที่ไม่ได้เรียนสูงอะไร และผมเชื่อว่าแกไม่ได้ตั้งใจพูดให้เป็นปรัชญา "บาบอคอแตก"
อะไรหรอก แต่เป็นปรัชญาที่เกิดขึ้นเอง เกิดขึ้นจากชีวิตที่ไม่เบียดเบียนใคร
ชีวิตที่รู้จักการทำหน้าที่ของตน แกถึงได้บอกวาขออะไรใครไม่เป็น มันอายุ...

และมนุษย์อย่างเรา ๆ มักจะอดสงสัยเมื่อเห็นคนแก่ไม่ได้ แวบแรกทุกคนคงสงสัยว่า คนแก่ทั้งหลายรวมถึงปู่ย่านั้น ลูกหลานไปไหน ทำไมจึงยังต้องลำบากลำบากหากินแบบนี้อีกเล่า ซึ่งเมื่อได้ฟังจากปากแก่แล้วก็ยังทิ้งในความคิดของปู่เขาไปใหญ่ ความทรงของปู่ นั้น ไม่ได้เป็นความเยอหยิ่งจองหอง ไม่ได้เป็นการผินผายเหินห่างดวงชะตา แต่เป็นการยอมรับบารอคอยวาระสุดท้ายอย่างเงียบ ๆ "จะตายเมื่อไหร่ก็ไม่รู้" อายุอันยาวนานของปู่ นั้น ยาวมากกว่าคุณทุกซู่ใจหลายปีติดกัน จนต้องเสียน้ำตาไปเป็นเดือนกับการจากไปของสุดที่รักในชีวิต แล้วชีวิตที่เหลือเล่า คิดว่าเป็นลาภในชีวิต ? หรือเป็นความเจ็บเหงาเดียวดาย ? เป็นทุกซู่ไสกบนเรือลำน้อยในแม่น้ำ ที่เคยโดนเด็กเอาก้อนหินปา และกิลมลงในที่สุด ก่อนถึงเวลาสุดท้ายเพียงไม่กี่วัน

หน้าตาก็ใหม่กับการจากไปของปู่ แน่หนอครับ ถึงแม้ทุกคนจะรู้อยู่แก่ใจว่าปู่ นั้นอายุขัยเกินกว่าคนปรกติทั่วไปมามากโขแล้ว แต่ต่อให้แกอยู่จนถึง ๑๕๐ ปี เมื่อแกจากไป มีหรือใครจะไม่ตงใจและเสียใจ ผมเองนั้น เคยถึงขนาดเก็บไปฝืน กิหนานเป็นปีแล้วละครับ ตอนนั้นรู้สึกว่ เมื่อบู่กลายเป็นคนดั่ง แบบที่แกก็คงไม่ยากเป็น แกตองตองรับคนมาทุกหนหลายตา ที่คงสร้างความยุ่งยากใจ ในใจของคน "ซีเกรงใจ" คนนี้ไม่มากนักน้อย แถมผมยังเคยเห็นหนวยงานไหนก็ไม่รู้ พาแกออกไปตลอน ๆ พาไปขึ้นเวทีสัมภาษณ เห็นแล้วสงสารแทนแก โอ้ผมเองเป็นหนุมอยุ เวลาตากแดดแล้วไปเจอแอร์ แล้วออกมาตากแดดอีก พาลจะไซจับเอางาย ๆ แลวนี้กับชายชราอายุร่อยกว่าปี !!!

ผมเก็บไปฝืนครับ ฝืนว่าปู่เยินตาย แต่จำไม่ได้ว่าในฝืนแกตายเพราะเหตุใด แต่ทำนองว่แกกรอบมาก ๆ แลว สวนในโลกจริง ๆ นั้น แกอายุยืนยาวกว่าความฝืนของผมอีกมากมายนัก ผมมีวีซีดีเรื่องราวของแก จากรายการที่มีคุณคารายการนั้นเก็บเอาไว้ คงจะตองนำออกมาดูอีกเร็ว ๆ นี้ ยังไม่ทันจะดู แต่แค่คิดก็หน้าตาจะไหลแล้วครับ เราไม่เคยรู้จักกันเลยนะครับปู่...แต่ผมหน้าตาไหลเพราะปู่หลายครั้งแล้วครับ

ก่อนหน้าการจากไปอย่างไม่มีวันกลับ ชาวเรือล่มของแก เป็นเพียงชาวเล็ก ๆ ในหนังสือพิมพ์ แกยังคงเป็นคนดั่งอยู่ ดั่งเพียงพอที่หนังสือพิมพ์จะเขียนถึง แต่ตอไปจากนี้ หลังจากทีลวงลับไปแล้ว เราจะยังรำลึกถึงแกกันอีกหนานขนาดไหน เราจะจดจำใบหน่าเหี่ยวย่น อปากหวอ ไม่มีฟัน แต่สายตาแฝงแววดุดันแบบคนสูชีวิต เราจะจดจำกันหนานแคไหน... แมแต่ตัวผมเอง...จะจดจำไดหนานแคไหน

ด้วยอาลัยรัก คนธรรมดาสามัญ ผู้มีคุณค่าแก่สังคม
เมื่อคุณมาเห็นคาเอาบั้นปลาย...บั้นปลายเกือบที่สุด...ผู้ที่มีค่ามากกว่าคนมีการศึกษา
หรือผู้ยิ่งใหญ่หลายคน...หลายคนรวมกันนัก...